

כך מפסיקין להבריא. רב אית ליה לקמן להדלה אינה קובעת ואם התחילו אין מפסיקין להדלה כהדלה פליג אשמואל: לאו עיקר שאלוהי. היינו צרכי המזון כדפרישית לעיל שהיו רגילין לסלק שהיו להם שלחנות קטנים שכל אחד אוכל על

שולחנו והיו מסלקין מלפני כולם ולא מלפני המבצר ואנו שאנו אוכלים בשלחן אחד אין נכון לסלק: איקלע פירם מפה וקידש. בהתחלת סעודה איירי

כדפי רשב"ט: וישוין. אי גרסינן ושיון קאי ארבי יהודה ורבי יוסי כדפי רשב"ט: שאין מביאין את השלחן אא"ב קידש. והא דלאמר

בכל כתבי רשב"ט (שם דף קטז): מלא שלחן ערוך מלאך טוב דרמנ כו' לא קשה דערך הוא במקום אחר אך אין

מביאין אותו למקום סעודה עד אחר קידוש ועשוי שלחנות שלנו שהם גדולים יותר מדאי וקשה להביאם אחר קידוש שלא להפסיק כל כך בין קידוש

ולקדש והטעם מפורש בשאלות¹ כי היכי דמיטי סעודתא ציקרא דשבתא ויש מפרש זכר למן שלא היה יורד בשבתות וי"ט והיה טל מלמעלה ומלמטה והמן וי"ט צינתי:

ידיו קידוש יצאו. אף על פי שלא שמו רק שיטעם המבצר או אפילו אחד מהם דכמוכ בסוף (עיידין דף מ:)

ולכתחלה צריך שיטעמו כולם ונראה להלכה כשמואל דלאמר אין קידוש אלא במקום סעודה ואע"ג דבעלמא² הלכה כרב באיסורי וגם ר' יוחנן סבר לקמן כרב³ הכא הלכה כשמואל דרב הווא

ורבה ואבי בולה סברי בסמוך אין קידוש אלא במקום סעודה וכן פסק במגילת סתרים והמקדש שדעמו לאכול במקום אחר יכול להוילא את האוכלים שם דלדידהו היו מקום סעודה וכן משמע דמסתמא אחד

מבני העיר היה מקדש צבהכ"ג ומוילא האורחים והיכא דליכא אורחים סמוך לכהנין אין לקדש ברכה לבטלה דקי"ל כשמואל ואין לומר

במקדש כהן על דעת שרואה לאכול במקום אחר מודה שמואל דיש קידוש והא דפליגי במסתמא מדפריך ולשמואל למה לי לקדושי צבי כתיבתא⁴ ומיהו ממקום למקום צבית אחד כגון מאיגרא לארעא נראה

דמודה שמואל אם קידש באיגרא כדי לאכול בארעא דחשיב קידוש במקום סעודה וכן מוכח בירושלמי דקאמר רבי יעקב בשם שמואל קידש צבית והומלך לאכול צבית אחר כריך לקדש ר' אחא בשם ר' אבהו

אמר רב מי שסוכמו עריבה עליו מקדש ליל י"ט האחרון צביתו ועולה ואוכל כסוכמו א"ר בון ולא פליגי מאי דלאמר רב בשלל היה בדעמו לאכול צבית שקדש ומאי דלאמר שמואל צהיה דעמו לאכול צבית שקדש והא דקאמר ולא פליגי היינו ממקום למקום בחד צבית ולא

דוקא נקט בירושלמי קידש צבית זה ומלך לאכול צבית אחר ותיישב שלא יתחיל בירושלמי עם הש"ס שלנו. כבז בשם רב שרונא גאון בתשובות

מקדשין צבית הכנסת ונתן לתוך עיניו לרפואה כדאמר (ברכות ד' מג.) פסיקתא גסה נוטלת אחד מת"ק מאור עיניו ואימת מהדרא ליה בקידושא דבי שימשי ומיהו באבי הערי כבוד דהאי רפואה

מזי יתחיל בירושלמי ע"ש ר"י יין לא יצאו. ומייבין לברך צביתם צפה"ג משום שינוי מקום⁵ אבל משמע אם קידש צביתו על שולחנו

שוב א"ל לברך על היין תוך הסעודה אע"ג דסבר יש קידוש שלא במקום סעודה ולא שייך קידוש לסעודה א"כ אם הצדיל על שולחנו

פטור מלברך על היין שבתוך הסעודה אע"ג דיש הדלה שלא במקום סעודה לכ"ע והכא יש לדחות דאיכא למימר דלא פטר א"כ רואה לשמות לפני המזון אבל תוך המזון לא פטר אך יש להביא

רביה מילד מברכינ (שם ד' מג.) דתנן צריך על היין שלפני המזון פותר את היין שלאחר המזון פי' שהיו רגילין לשמות אחר הסעודה לפני ברהמ"ז משמע דכ"ש שפותר היין שבתוך המזון שלא בא אלא

המזון לא פטר יין שלאחר המזון היינו משום דאין יין שגב לשמות פותר את היין בגב לשמות אבל יין שלפני המזון ועוד אם כריך לברך בתוך המזון מאי קאמר יין שלפני המזון פותר את שלאחר המזון

מיפוק ליה דפטור יין שבתוך המזון למ"ד התם דפטור דומק לומר בשלל שמו יין תוך הסעודה ואע"ג דהתם מוקי לה בשבתות וי"ט ובשעת הקזח דס שארם קובע סעודתו על היין ה"ה בחול נמי אם דעמו לשמות יין בתוך הסעודה אלא נקט שבתות וי"ט דאו רגילות לקבוע סעודתו על היין ותדע דצ"ט אם נמלך ואין בדעמו לשמות יין לא פטר משמע דהכל תלוי בדעמו הלכך אם צריך על היין לפני המזון

ודעמו לשמות בתוך המזון א"ל לברך אחריו על הגפן ולא תוך המזון צפה"ג אבל אם נמלך אינו פותר וגם צריך לברך אחריו ברכה מעין שלש: אף

כך מפסיקין להנדלה. אם היו מסובין בשבת עד הלילה מפסיקין אכילתו ומנדליין: אין מביאין את השולחן. לאכול משקד היום א"כ קידש: ואם הביא. קודם לכן. אי נמי אין מביאין את השולחן בערב הפסח אפילו מצדד יום א"כ קידש כדאמרן דלפי רבי יוסי מודה בערב הפסח: א"ל איקלע לבי

ריש גלוסא. והיו מסובין על השולחן בערב שבת וקידש עליה היום ופרס מפה וקידש: ידיו יין לא ילאו. שאם יש להם יין לשמות צביתם חייבין

לברך בורה פרי הגפן שאינם פטורין בצרכת הכוס ו (על שתיית) יין בלא צרכה מאחר שעקרו ממקומן: א אין קידוש

רשב"ט כך מפסיקין להנדלה. אם היו מסובין עד הלילה מפסיקין אכילתו ומנדליין: מאי לאו עקירם שולחן. ומתקאמר כשם שמפסיקין מכלל ללא

סגי צמפה: ה"ג רבה בר בר חנה איקלע לבי ריש גלוסא אייטו סכא לקמיה פרים מפה וקידש פניא נמי

הכי ולא גרסי' ושיון אלא ה"ג אין מביאין כו'. והכי פירושה רבה בר בר חנה איקלע לבי ריש גלוסא ולא היו אוכלין קודם חשיכה ולאחר שילאו מצית הכנסת השחין אייתו סכא לקמיה הביאו את הפת על השולחן כמו שאנו עושין קודם

קידוש פרים מפה על הלחם וא"כ קידש לפי שצרכונו לא היה מביאין את הלחם על השולחן עד לאחר קידוש כדתייבא לקמיה לפיכך פרס מפה על הלחם כעין סילוק שולחן וכמי שאינו דומה ורואה לברך

הביאו לפניו ירקות וחזרת מטבול בחזרת מכלל דעד השתא לא אייתו. וטעמא דפריש בשאלות דרב אחאי גאון צפרשא וישמע יתרו וכמוז בזה הכי וקרוי סכא מקמי דליקדש לקדושא דשבתא לא מקריבין

מי"ט כי היכי דמיטי סעודה ליקרא דשבתא והכי דקריבו לא מסלקינן ליה אלא פורים עליו מפה ומקדש דתייבא ושיון שאין מביאין את השולחן א"כ קידש ואם הביא פורים עליו מפה ומקדש והיכא דאתחיל

סעודתא מהאחר במעלי צמפה וקידש עליה יומא פורים מפה ומקדש ומטעם זה נהגו לפרוס מפה ללחם עד לאחר קידוש בשבתות וי"ט. ויש מפרשין איקלע לבי ריש גלוסא והיו מסובין על השולחן בע"כ

וקדש יומא ופרים מפה וקדש ולא נהירא לי דהא צרייתא דלקמיה דמטייעין ליה מניה לא מפרשא בהפסקה אלא בתחלת אכילת לילי צבת: ושיון. לא ידענא איכא קאי ואיכא למימר ושיון רבי יוסי

ור' יהודה דפליגי בהפסקה הכא מודי ר' יוסי דלכתחלה מיהא אין מביאין קודם קידוש אע"פ שלא אכלו⁶ עד לאחר קידוש. ואית דמפרשי ושיון צ"ש וצ"ה דפליגי באלו דברים (ברכות ד' נא:) דאמרין צ"ש נוטלין

לידים וא"כ מוזגין את הכוס לקידוש וצ"ה אומרים איפכא אפי' היכא דנטל ידיו מודין צ"ש דאין מביאין את השולחן עם האוכלין אלא א"כ קידש וכדפרישית טעמא לעיל. ונראה צעני דאחידי דאמרין

לקמיה מלא חדא שיון שאין מתחילין כו' שביבז לנמלה הספריים וכמוז נמי ושיון שאין מביאין כו' וטעות הוא צידם ולא גרסי' ליה: פני חדא שיון. ר' יהודה ורבי יוסי דפליגי לעיל בין באכילת ערב צבת

מן המנחה ולמעלה בין בהפסקה: שאין מסחילין. לאכול מן המנחה ולמעלה: משאם לה בערב הפסח. כדקאמר דלפי' רבי יוסי מודי בערב הפסח: כאן קודם סעודה. שיון שמתחילין לאכול ומשהתחילו

צדיאר אוכלין עד שמתשך אפילו לרבי יהודה: כאן לאחר ט'. הוא דפליגי לרבי יהודה אין מתחילין כדתייבא לעיל⁷ צדיאר לא יוכל אדם בערבי צבתות ובערבי ימים טובים מנ' שעות ולמעלה כו' רבי יוסי

צבתות וימים טובים צבהכ"ג: ידי קידוש ילאו. אע"פ שלא שמו דקי"ל דהמקדש כריך שיטעמו אם לא טעם אלא אי מהם ילאו כולן ידי חובתן כדמוכח בעיורין צביליה בכל מערבין (ד' מ:)

ומיהו לכתחלה כריך שיטעמו כולן ולא צריכין תו לאקדושי צביתן דלא צעיר קידוש במקום סעודה הלכך אע"ג דלא אכלי צבית הכנסת נפקי: ידי יין לא ילאו. שאם יש להם יין צביתם לשמות חייבין לברך צפה"ג שאין

פטורין בצרכת הכוס של שתיית יין ששמו צבהכ"ג מאחר שעקרו ממקומן דה"ל היסח הדעת וצריך לברך אבל המקדש צביתו על שולחנו צבת א"ל לברך על היין שבתוך הסעודה שהרי פוטרו יין שלפני הסעודה כדתנן צבילד מברכין (ברכות ד' מג.) צריך על היין שלפני המזון פטר את היין שלאחר המזון ומוקי לה בגמרא וס"ל צבתות וצימים טובים הואיל ואדם קובע סעודתו על היין:

אף

אף

6) סכא לבי ר' יוסי לשבת, א) וישיר לרף קא, ד) נאכלי ריש"ש, 5) ורף צב"ט, א) ורף קא, 6) ופשת יתרו סיון ד"ה, 7) ופי' מוספות צלה כ"ד ד"ה והיה, 8) ופי' מנ' שבת קיט: ד"ה ומלא, 9) וצדיות מט: א)

הגהות הב"ח (6) רש"י ד"ה איקלע צ"ל קודם ד"ה אין מביאין וצ"ב ע"פ במתכ"ס:

מוסף תוספות

א. דמשמע שהיו מביאין השולחן קודם שבת. מוס' י"ב. ב. אבל שולחנות שלהם קטנים היו וכל אחד ואחד היו לו שלחן לפני מותו. ש"ס. ג. וקאמר אף ידיו יין נמי יצאו נתיב דאיתותב ר"י ב"ן, בישי קידוש שלא במקום סעודה לא איתותב. ש"ס. ד. לימא להוציא כל בני העיר שיתעם לאכול בביתם. מוס' ה"ל"ש לקמן ק"ה. ה. ויחשיב כדוכח הדרת. מוס' ה"ל"ש.

יג א מ"י פ"ד ט"ו
בטות הל"ב ג ו'ה'
סגן עש"ן ט"ו ט"ע"ה ז"ח
טמן קמח ט"ף ז' ב'
ג ומ"י ט"ו ה' ט'
ד"ד מ"י ט"ו ט"ו ט"ו
ט"ע"ה ט"ו ט"ע"ה ז'

רבינו הנגאל

אמר ר' יוחנן אחד טעונו
יון ואחר שניו מקום אין
צריך לברך ואיתתא ר"י
ונתתא. אמר משמיה דרב
הונא דא דאמר שניו מקום
לברך ל"א אמר אלא
מכ"ח לכות אבל מנה
לפנה לא. ואסיקנא הכי
בנינא לה במתניתא דבי רב
הונא. ומתניתא ובי רב
הונא מתניתא אתא
לאשמועינן. אלא כי הא
דרב חסדא דאמר שניו
מקום צריך לברך ברכה
אחרת, לא אברך אלא
בדברים שאין טעונו
ברכה ראשונה. והיא ברכה
דיומין. לאחריהו במקומו.
אבל דברים הטעונים
ברכה לאחריהו במקומו
אם הלך למקום אחר וטעם
שם שני, אין צריך שם
לברך מרוב טעמא לקביעה
היה. ורב ששת אמר אחד
הוא ואחד זה צריך לברך
ברכה במקום שהלך ואחד
כך יעשה שם. ואוחייבין
על רב חסדא מיהא דהניא
עקרו רגליהו לצאת
לקראת חתן וכהו
כשיוצאין אין [טעונו]
ברכה למפרע על מה
שכאלו, ומשחורין אין
טעונו ברכה על פתח
ביתיה. כ"ד ב"ר ב"ר
שהניחו שם זקן או חולה
דיתעל לחורא איהו. אבל
אם לא הניחו שם אדם
כלל, כשיוצאין טעונו
ברכה המון למפרע.
ומשחורין טעונו ברכת
הטעונו למתחלה. ודייקין
מקמי עקרו ככלל
דבדברים שהן מין דגן
שטעונו ברכה לאחריהו
במקום עסקין. דאפילו
כ"ה דאמר מברך באיזה
מקום שנוכח, לא אמרו
אלא מי שהחזיק בדרך
שחורו למקום שאכל הוא
סנה. אבל אם לא החזיק
בדרך, וכ"ש מי שאינו
עומד בדרך שאפי' ב"ה
מורו דאמר מברך אלא
במקום שאכל, וטעמא
דהניחו שם זקן או חולה,
אבל לא הניחו שם זקן או
חולה צריך לברך ואפי' ע'
דהורי לקביעה. קשיא לרב
חסדא.

א"ל בדברים שאין טעונו ברבה לאחריהם במקומו. פירש רש"י
כגון מים ופירות שאין לריכין אחריהם ברכה חשובה מעין
שלש ומה"ט א"ל לברך במקומו הלכך עמדתו זו היא גמר סעודה
והן סעודה אחריה היא וצריך לברך
ברכה לאחריהם במקומו כגון יין וכל
ז' מיניו לקביעה קמא אלא ואל דמנן
בצרכות (דף ק"ג.) מי שאכל ושכח ולא
צריך למתלה צריך לברך במקומו
בכל ז' מינים מיירי וצריכתא דמייתי
הגמ' דאירי בדברים הטעונים ברכה
לאחריהם במקומו מן מדמדקק
בצריכתא דמינא כוונתיה דרב חסדא
דייק מדקמיין יין שהוא מ' מיניו אלא
בצריכתא דמינא כוונתיה דרב חסדא
גרסי' יין ומיהו קשה דאי היה יין
בכלל בדברים הטעונים ברכה לאחריהם
מקומו א"כ אמאי איתתא ר' יוחנן
לעיל דרבי יוחנן ויחנן אירי ציין דלמאי
דקאמר ר' יוחנן אף יי יין נמי יאלו
קאמר וזוה"ל ר' יוחנן לטעמיה דאמר
שינוי מקום א"ל לברך וצריכתא אירי
בצריכתא דמינא כוונתיה דרב חסדא
מקומו ועוד דא"כ פליג רב חסדא
לברך וישמאל דלמאי לעיל יי יין
לא יאלו ולכאורה משמע דלא פליג
אלה עם רב ששת¹ עוד קשה דלמאי
בצריכתא דמינא כוונתיה דרב חסדא
היא וזוה"ל ר' יוחנן מברכין היה
אוכל בצרכות של תאנה ונא לו
משעריה צריך לברך אלמא זו'
מיניו נמי שינוי מקום צריך לברך
דוחק לומר דלמאי כרב ששת שאין
הלכה כמותו לכן נראה דיון וכל ז'
מיניו לא הוו בכלל דברים הטעונים
ברכה לאחריהם במקומו אלא פת וכל
מיני פת שמברכין עליו המוילא או
שמה כל מיני מונות שיש בהם מה'
מיניו הוו בכלל דברים הטעונים ברכה
לאחריהם במקומו² ולהאי פי' נמי לא
גרסינן בצריכתא דבסמוך לשמות יין
ולא דמתינא כוונתיה דרב חסדא דבפת
או צה' מיניו מיירי מדקמיין עקרו וכן
הלכה בכל דבר חוץ מפת ומיני מונות
שהם מחמת שם מיניו א"ל ברכה
אחריהם במקומו ושינוי מקום צריך

אחד שינוי מקום א"ל לברך מיתובי³ שינוי
מקום צריך לברך שינוי יין אין צריך לברך
תיובתא דרבי יוחנן תיובתא ותיב רב אדי
בר אבין קמיה דרב חסדא ותיב רב חסדא
וקאמר משמיה דרב הונא דהא דאמרת שינוי
מקום צריך לברך לא שנו אלא מ' מבית לבית
אבל במקום למקום לא א"ל רב אדי בר
אבין הכי תנינא ל' במתניתא דבי רב הונא
ואמרי ליה במתניתא דבי בר הונא דברוך
ואלא רב הונא מ' מתניתא קמ"ל רב הונא
מ' מתניתא לא שמיע ליה ותו יתיב רב חסדא
וקאמר משמיה דנפשיה הא דאמרת שינוי
מקום צריך לברך לא אמרן אלא בדברים
שאין טעונו ברכה לאחריהו במקומו אבל
דברים הטעונים ברכה לאחריהו במקומו אין
צריך לברך מאי טעמא לקביעה קמא הדר
ורב ששת אמר אחד זה ואחד זה צריך
לברך מיתובי יבני חבורה שהיו מסובין
לשתות ועקרו רגליהו לצאת לקראת חתן
או לקראת כלה כשהן יוצאין אין טעונו
ברכה למפרע כשהן חורין אין טעונו
ברכה לכתחלה ב"ה שהניחו שם זקן
או חולה אבל לא הניחו שם לא זקן ולא חולה
כשהן יוצאין טעונו ברכה למפרע כשהן
חורין טעונו ברכה לכתחלה מדקמיין
עקרו רגליהו מכלל דבדברים הטעונים
ברכה לאחריהו במקומו עסקין וטעמא
דהניחו שם זקן או חולה הוא דכשהן יוצאין
אין טעונו ברכה למפרע וכשהן חורין
אין טעונו ברכה לכתחלה אבל לא הניחו
שם זקן או חולה כשהן יוצאין טעונו ברכה
למפרע וכשהן חורין טעונו ברכה לכתחלה
קשיא לרב חסדא אמר רב נחמן בר יצחק
מאן

א"ל לברך. שניה על היין: ממקום למקום. מצית לעליה: בדברים
שאין טעונו ברכה לאחריהם⁴. כגון מים או פירות שאין טעונו
ברכה חשובה בפני עצמן⁵. (כגון שבעת המינים) דודאי כיון דעמד
והלך למקום אחר עמדתו זו היא גמר סעודה והן סעודה אחריה
היא וצריך לברך במתלה: אלא דברים
הטעונים ברכה לאחריהם במקומו.
כלומר ברכה חשובה בפני עצמן כגון
שבעת המינים הואיל ולא צריך לאחריהן
ועמד לילך למקום אחר לסעוד על יו'
קביעות הראשון הלך לברך אחריהם
ברכה אחת על שתייהן ולפניהם נמי
אין צריך לחזור ולברך: לקביעה קמא
היה. כלומר על דעת סעודה
הראשונה הוא אוכל וכשיו' משמע
סעודתו: אחד זה ואחד זה. ציין
שטעונו ברכה לאחריהם במקומו ציין
שאינן רייכין: כשפן יואלין אין טעונו
ברכה למפרע. כלומר לברך ברכה
של אחריהן הואיל ועמדין לחזור:
ה"ג ד"ה כו' ולא גרס בהא רבי
יהודה: מדקמיין עקרו מכלל דבדברים
הטעונים כו'. דעקירות ו' משמע
משום מהירות חתן וכלה הן נעקין
אבל אם לא כן עדיין היו רייכין
לעמוד ולברך ברכה שלאחריהם:
מש"ב מ'אן

בצרכות ט"ו. ט' לא שנו
אלא מצית לכתוב אלא מסיבה
לפניה לא כתיב רש"י.
א' נ"ה ט' סוכות ח"י.
ז' ושבת ט' ושינוי.
ט' וברשי' שבאלפס ליתא.
הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה בדברים וכו'
לאחריהן במקומו כגון
מים: (ט) ד"ה אל וכו'
לסעוד על דעת קביעות:
(ז) ד"ה חתן מקמי וכו'
דעקירה משמע וכו'
ולברך תחלה ברכה
שלאחריהם: (ז) רש"י אין
ד"ה כשפן יואלין אין
טעונו ברכה למפרע כ"ל
ותיבת לאחריהן נמחק:

מוסף רש"י

שינוי מקום. י"א מכלל
והלך לכתוב חסד ויבא לו
יין (ברכות טו). שינוי
יין. שמה יין כסעודה
והיבא לו יין אחר טוב מן
הבאשין. אלא אין צריך
לברך. בורח פ"י הגפן
(טו).

מוסף תוספות

- א. [נמאן לימא לן דלאו
דוקא כי ויכ"י ודוברים עליה
תיובתא. מ"י ה"י.
ב. אבל רבתי. מוס'
ר"פ. ג. דהוה בר
פלונית. מוס' ה"ה.
ד. [דהיינו כל דבר שאדם
קובע סעודתו עליו כן
שפברכי אחורי שלש
ברכות או ברכה אחת מעין
שש. מ"י רבינו דוד.
ה. כיון דלא בעי ברכת
המוון אלא ברכת
שתחלה. מוס' מילין פו:
ו. עצה טובה קמ"ל. טס.

שחזר בו ממה שאמר למעלה משמיה דרב הונא והגיהו בספרים
קעו"א זו ויהיה אלא שני דברים אמר רב חסדא שהיה צריכתא
חדא משמיה דרב הונא וחדא משמיה דנפשיה: בדברים שאין
טעונו ברכה לאחריהם במקומו. כגון מים או פירות שאין טעונו
ברכה חשובה בפני עצמן אלא בורח נפשות רבות הלכך א"ל
צריך במקומו אחריהן דודאי כיון דעמד והלך למקום אחר עמדתו
זו היא גמר סעודה והן סעודה אחריה היא וצריך לברך במתלה:
אלא דברים הטעונים ברכה לאחריהם במקומו. כלומר ברכה חשובה
פני עצמן (והלכך) רייכין במקומו כגון שבעת המינים דלית בהו
ברכה אחת מעין שלש הואיל ולא צריך לאחריהן והלך במקום אחר
לסעוד על דעת קביעות הראשונה הלך לברך ברכה אחת על
שתייהן ולפניהן נמי א"ל לחזור ולברך. מהכא שטעונו דהא דמנן
(בצרכות ט"ו.) מי שאכל ושכח ולא צריך צ"ש אומרים כי' שטעונו
מינה דלכתחלה צריך לברך במקומו שבעת המינים מיירי דליכא
ענין ברכת המון ברכה אריכתא וחסדינותא מעין שלש: לקביעה.
קמא הדר. כלומר על דעת סעודה הראשונה הוא אוכל וכשיו'
לסיים סעודתו. וא"ת אמאי אומיציניה לרבי יוחנן מהך צריכתא
מיוצא הא איכא לתרוי' צריכתא כרב חסדא בשאינן טעונו ברכה
לאחריהן במקומו ומילתיה דרבי יוחנן בשטעונו והלכך אין צריך
לברך

לברך ליכא לתרוי' הכי דרבי יוחנן סתמא קאמר שינוי מקום אינו
לפרע דבריו יותר מן הצריכתא ועוד יודעין היו האמוראין שהשיבו
מקום אינו צריך לברך אבל הצריכתא להם הרבה יש להם לפרע כן וכן:
במקומו ציין שאינן טעונו שאינן משבעת המינים: שהיו מסובין
לשתות וקערו רגליהו כו' גרסינן ולא גרסינן יין: כשפן יואלין אין
טעונו ברכה⁶ לאחריהן למפרע. כלומר לברך ברכה שלאחריהן
עקרו רגליהו כשפן חורין טעונו ברכה לאחריהן במקומו אלא פת
היו רייכין לעמוד ולברך ברכה שלאחריהן: קשיא לרב חסדא
אמר רב נחמן בר יצחק מ'אן

לברך צה' טעונו מקום אפי' צמד בית כמו מאיגרא לארעה או
מחדר לבית אלא מפניה לפניה לא ולכל הפירושים אם הלך בצלמא
סעודה למקום אחר יכול לשמות יין או מים בלא ברכה דכיון שהוא
ביתן הסעודה לקביעה קמא הדר: ב"ש וצ"ל יוצאין טעונו ברכה
למפרע כו'. משמע היכא דליכא היסח הדעת לא כגי שיערך ברכת
המוילא אלא צריך שיערך ברכת המון וא"כ הא דאמר לקמן (דף ק"ג):
כיון דאמר רב וצריכתא איתמר לכו למשמי היינו עד שיערך ברהמ"ז
וכן משמע כ"ד מברכין (בצרכות ט"ו.) דקאמר רב ורבי זירא הוו
כאלי סליקין תכא מקמייהו אייתי להו ריסתנא רבא אלא ורבי זירא ליה
אלא א"ל לא סבר לה מר סילק אסור מלאכול א"ל אלא אחתא דרש
גולתא סמיכתא והשתא אם לא היה צריך לברך בהמ"ז למה לא אכל⁷
יש לדחות דאזוהי מהלכ היה מעורב בו לחם והיה לו טורח ליתול דיו
ולברך המוילא והא דקאמר רב טעונו ברכה למפרע¹ היינו משום שמה
ישוה למחזור עד שירעבו ואז לא יוכלו לברך ברהמ"ז כדאמר באלו
דברים (ספ דף ק"ג.) ומיהו אם יאלו ולא צרכו למפרע כשחזרו לא
יצרכו רק ברכת המוילא ותדע דאם לעולם טעונו ברכה למפרע אמאי
אזיננן לאשמעין כשפן חורין מברכין ברכה לכתחלה פשיטא
כיון דלעולם מברכין למפרע והא דאמר בשמעתין שינוי מקום צריך

לברך ליכא לתרוי' הכי דרבי יוחנן סתמא קאמר שינוי מקום אינו
לפרע דבריו יותר מן הצריכתא ועוד יודעין היו האמוראין שהשיבו
מקום אינו צריך לברך אבל הצריכתא להם הרבה יש להם לפרע כן וכן:
במקומו ציין שאינן טעונו שאינן משבעת המינים: שהיו מסובין
לשתות וקערו רגליהו כו' גרסינן ולא גרסינן יין: כשפן יואלין אין
טעונו ברכה⁶ לאחריהן למפרע. כלומר לברך ברכה שלאחריהן
עקרו רגליהו כשפן חורין טעונו ברכה לאחריהן במקומו אלא פת
היו רייכין לעמוד ולברך ברכה שלאחריהן: קשיא לרב חסדא
אמר רב נחמן בר יצחק מ'אן

מאן

